

СУБРАТ САХУ ОНОВА ОТВЪН

Превод от английски: Светлозар Николов, 1988

chitanka.info

Корабът „Галактика“ се завърна в нормално пространство. Ярки петна светлина се втурнаха към него от всички страни, уголемиха се и отлетяха назад. Звездите застинаха, без да мигат, на обичайните си места на черния фон.

После звездите изчезнаха. Остана само мастилената чернота на открития космос. Дори и той изглеждаше по-черен.

— Какво се случи? — попита командирът Ърни Медисън, обръщайки се към навигатора Прит. — Не излязохме ли от хиперпространството?

— Да, капитане — отговори Прит, все още зает с инструментите на командното табло пред него. — Не разбирам... Инструментите показват нормално пространство! Намираме се близо до колонията „Манта-9“. Обаче...

— Да се прегледат записите на главния компютър, който ръководеше полета ни по време на скоковете във времето. Докладвайте, ако има нещо необичайно.

— Веднага, капитане.

Капитан Медисън натисна превключвателя.

— Скоро ще разберем. Предполагам, че сме в процес на друг скок или може би сме в хиперпространство. Възможно е още да не сме в нормално пространство.

— Това е невъзможно — избъбра Прит. — Какво е това?

На видеоекрана се появи трептяща, блестяща и неравна повърхност, изглеждаща твърда и мека и издута на места. На силната светлина тя имаше цвят на налята с кръв кожа.

Капитан Медисън я изгледа с растящо учудване: не беше ли това защитен слой? Маскировка? Капан, поставен от неприятелски настроени цивилизации?

Той прецени обстановката бързо.

— Вижте къде свършва тази бариера. Ще я заобиколим.

Под блясъка на главните светлини бариерата остана назад в мрака, когато „Галактика“ направи завой на 180 градуса. Корабът набра ускорение и започна подготовката за влизане в хиперпространството. В този момент на екрана отново изпъкна същата бариера — масивна, пулпообразна, трептяща, розово-оранжева, разпростираща се от край до край.

— Обградени сме от всички страни от това нещо, капитане — каза Прит, боравейки светкавично с инструментите, за да намали ускорението.

* * *

Т. Бил Кардън от охраната, д-р Симой — главният лекар, и вторият лейтенант от охраната Дейв Къртис влязоха мълчаливо в кабината в този ред и седнаха с лице към командира.

Говореше капитанът:

— ... Чухте фактите. Видяхте записите. Не че има нещо особено да се види или чуе. Вие сте хората от Съвета на кораба, които вземат решенията. Е, докторе? Дали това нещо е живо?

Д-р Симой бе свикнал с такива неочаквани срещи. Той присъстваше сега тук не само в качеството си на главен лекар, а и като личност, към която командирът често се обръщаше по проблеми, засягащи кораба, при които мнението на лекар бе меродавно.

— Капитане, отговорът много вероятно е да. Вие казахте и записите го показват, че тази бариера или каквото и да е това нещо — вибрира... или трепти... Мисля, че трептене е дума, която съвсем точно го характеризира. Да, трепери, като че ли му е студено, или от възбуда, или даже от раздразнение. Един почти сигурен признак за наличие на живот. Както досега се вижда от записите, не изглежда тези трептения (или пък поне не изглежда така външно) да са предизвикани по изкуствен начин. Всички ще се съгласите с мен, че едва ли има познати на човека естествено създадени неживи обекти във вселената, които трептят като този тук; да се движат, въртят, търкалят — да, но да вибрират или трептят... никога! Естествено, всяко нещо се среща от някого за пръв път... — Лекарят спря за ефект. — Освен това „сетивата“ на кораба показват, че тази бариера излъчва малки количества топлина. И разбира се... тази вискозна течност, която изтича от порообразни отвори, които се виждат при внимателно наблюдение.

Бил Кардън се намеси:

— Добре, че бяхме включили силовите екрани. Не се знае какво става в такива случаи.

Лекарят го погледна снизходително и продължи:

— Да, но това ни попречи да вземем проба за анализ. Нещо ново щеше да ни е хрумнало досега. Но онова, което исках да кажа, е, че наличието на тази течност, забелязана да изтича, ни навежда доста категорично, макар че не доказва окончателно, на мисълта, че (д-р Симой избираше думите си внимателно и слагаше отчетливо ударението на тях) нещото, което наричаме бариера, може да бъде външната част на кожата на голямо същество, което е хванало като в капан кораба вътре в себе си в подобно на вакуола пространство. — Той завърши теорията си с шумно вдишване, след което последва абсолютна тишина.

Лекарят се намести в седалката си.

— Ще бъде по-добре, ако можем да изследваме тази течност.

Командирът погледна Бил въпросително. Той кимна с глава и каза:

— Да, капитане, възможно е. Можем да приготвим външната ръка-робот на кораба, можем да приближим кораба, да свалим силовите екрани достатъчно и да вземем малка проба. Да, може да се направи.

В този момент вътрешният телефон избръмча.

— Капитане?

— Да? — капитанът натисна бутона. Беше първият помощник. — Няма изход, сър. Това проклето нещо ни обгражда от всички страни; обаче изглежда, че има някакъв вид стеснение... трудно е за обяснение, капитане. Предавам ви образа чрез мониторната връзка.

Капитан Медисън включи видеоекрана. Чу се щракане и на екрана се появи ясна картина. Всички, които бяха в кабината, наведоха главите си напред към екрана.

Екранът бе оранжев на цвят и от всички страни на него се виждаха подобни на точки образувания. Малко настрани от центъра и към левия му горен ъгъл се открояваше по-тъмно петно, съставено от няколко слоя почти концентрични окръжности като пръстени, видими само при най-внимателно наблюдение отблизо. Те приличаха на водовъртежа на течение или пък на изтичащото съдържание през отвора на дъното на вана. И всичко това трептеше и вибрираше вътре в себе си!

След като измина достатъчно време, за да могат присъстващите да видят образа, гласът на Франк се чу отново:

— Не виждам изход, освен да пробием бариерата, капитане. — След малко гласът добави като след допълнително обмисляне: — Тоест, ако *можем* да я пробием!

Капитан Медисън натисна бутона и екранът угасна. Той се обърна и погледна другите.

— Мисля, че е време да направим нещо. Мостикът ни зове, господа. — Другите мълчаливо излязоха един по един след капитана.

Марк Лорън, офицерът, командващ роботизираното въоръжение на кораба, се строполи в креслото си с пронизваща болка в корема.

Сестрата постави Марк на система, включи скенера и машината Де Ен Ес Екс за диагностика. Тя отбеляза показанията на компютъра и извика хирурга д-р Норийн Диас. Скенерът отчиташе масивен кръвоизлив в коремната лигавица, предизвикал изтичане на кръв и тъканна материя в стомаха.

Лазерните оръдия прогориха изход в препятствието само за секунди. След това последва непрекъснат бараж от малокалибрени залпове, за да се предотврати евентуалното затваряне на бариерата отново.

Обаче тя съвсем не се затвори, а изглеждаше, че се отваря още повече, като че ли по свое собствено желание.

Намиращите се на мостика, които наблюдаваха екрана, гледаха с широко отворени очи.

Вместо очакваната тъмнина — какво точно очакваха да се види от другата страна, не би могло да се каже — срещу кораба се насочи, и то доста бързо, яркочервена вискозна течност — с цвят повече или по-малко напомнящ човешката кръв.

— Назад! — почти неволната команда на капитана бе предусетена от Прит; корабът умело се отдръпна, подчинявайки се на опитните ръце на пилота.

С приближаването на червената материя към кораба новата опасност ставаше все по-очевидна. Корабът ще бъде обгърнат от нея: Бог знае какво налягане може да упражни тази течност!

— Включи силовите екрани! Пълен ход! Активирай енергийните полета! Дръж се на разстояние! — ясни команди, идващи от

хладнокръвен командир. Не се избира току-така командир на пътуващ из най-отдалечените райони на открития космос кораб.

Лицето на седящата на конзолата на диагностичния прибор сестра в очакване на д-р Норийн ставаше все по-недоумяващо поради даваните от компютъра данни. Тя протегна ръка към телефона.

— Д-р Симой, спешно е необходимо присъствието ви в лазарета!

Главният лекар чу името си по говорителя. Чудейки се за какво е необходим сега, той се извини и напусна мостика. Обикновено сестрата никога не го викаше, освен ако не ставаше дума за особено сериозен и необичаен случай.

Влизайки в лазарета, той завари д-р Норийн там да се грижи за единствения пациент. Сестрата избърза към него.

— Има кръвоизлив и се нуждае от коремна хирургия, докторе. Има и нещо друго, което исках да ви кажа. — Тя кимна с глава настрана, сочейки му масичката на диагностичната апаратура.

В отговор на въпросително повдигнатите вежди на лекаря тя каза:

— Положението е следното. Приборът отчита масивен кръвоизлив в коремната лигавица, точно над дванадесетопръстника, на изпъкналата част на коремната кухина. След това отчете кръв в стомаха... разбирате ли, докторе, показва кръв вътре... само за няколко секунди! Сега не показва. Лицето на сестрата бе напълно озадачено.

С навъсено чело д-р Симой каза:

— Искате да кажете, че кръвта изчезва изведнъж от вътрешността на стомаха. Не оставя и следа? Която може да бъде засечена от скенера?

Той погледна скенера.

— Не оставя следа. Никаква следа, докторе. Там вие виждате мястото, където кръвта изтича в стомаха, но скенерът не показва откъде излиза тя. Ясно е, че кръвта не остава в него, иначе досега той трябваше да се напълни. Както забелязвате, докторе, стомахът е необяснимо празен. Тя отново посочи скенера.

Главният лекар се обърна към д-р Норийн. Тя също изглеждаше смаяна от напразните си опити да затвори пробива в коремната лигавица. Тя не можеше да обясни какво става. За пръв път попадеше на такъв необясним случай. За нищо на света не можеше да разбере къде изчезваше цялата тази кръв.

Нареждайки на две други сестри да започнат непрекъснатата хирургическа операция и да поддържат постоянно кръвопреливане, д-р Симой съвсем забрави за другата опасност, застрашаваща кораба.

Едностранната битка продължаваше.

Атмосферата на мостика бе значително разведрена, въпреки че отначало сблъсъкът изглеждаше безкраен.

След четириминутно участие в него капитан Медисън взе ново решение.

— Спри атаката. Силовите екрани на максимум. Задръж кораба в тази позиция.

Лазерите се изключиха. Бръмченето на енергийните силови полета се засили леко.

Почти веднага след това гърчещата се, бушуваща червена материя, която лазерите и дезинтеграторите бяха държали на разстояние, се устреми напред и с едно-единствено бързо и меко плавно движение обгърна кораба.

Сестрата, която седеше пред екрана на скенера, извика:

— Докторе, кръвоизливът! В стомаха се е събрала кръв. Скенерът отчита нарастване на налягането!

Изненадата накара и двамата лекари да се обърнат рязко.

— Бързо, изпомпайте кръвта от стомаха!

Роботът хирург завърши операцията, приключи оздравителния процес на лигавицата и насочи нисковолтов дифузен лазер към мястото на операцията, за да изчисти останалата кръв.

„Изглежда, че разкъсването в лигавицата е затворено. Странно!“ — в гласа на д-р Норийн звучеше озадаченост. „Какво му беше на стомаха на пациента преди малко, докторе?“

Главният лекар нямаше време да отговори. Това го спаси от признанието, че нямаше и отговор на въпроса ѝ. Глас от мостика го повика. Беше капитанът.

Всички на мостика бяха замислени. Корабът се намираше буквално в безизходица.

Проблемът нямаше логично обяснение. Нещо, което преди малко изглеждаше толкова просто, бе сега неразбираемо сложно, надхвърлящо границите на човешкото въображение.

Продължаваха да се случват странни неща. По едно време червената течност заплашваше да премаже силовите екрани, а след

това налягането бе намаляло. Случи се още нещо, което увеличи броя на загадките — червената течност изчезна бавно, но сигурно, по свое собствено усмотрение — като че ли я изсмука някаква гигантска апаратура или пък я изпари енергия с грандиозна мощност.

Оказа се второто, защото след малко ръководителят на екипа учени на кораба Леонард Спенсър докладва за наличието наблизко на масирани количества светлинна и електромагнитна енергия, която изчезна секунди след оттеглянето на червената субстанция.

На екрана в командния пункт отново се появи познатият образ на трептящата оранжева бариера...

Нямайки нищо друго да прави сега, след като двете страни отново бяха в неутрални позиции, командирът извика лекаря.

— Прекратихме бойните действия, докторе. Отново сме в старото положение. Бихте ли се присъединили към нас на мостика, ако сте свободен?

Лекарят погледна лежащия пациент и каза:

— Да, капитане, свободен съм.

Д-р Норийн по-скоро почувства, отколкото схвана, че главният лекар иска да излезе от лазарета.

Лекарят бе въведен при капитана, тъй като сега мостикът бе забранен за повечето членове на екипажа на „Галактика“. Заради него бяха пуснати отново записите на случилото се в негово отсъствие.

Командирът се завъртя в седалката:

— Повече от убеден съм, че това нещо е живо. Просто защото то очевидно има способността да се лекува само.

Обаче едновременните им разсъждения пред екрана не доведоха до нищо конкретно.

Опитите да преминат през бариерата не бяха успели. Но това не беше точно неуспех, защото „Галактика“ не бе употребила напълно потенциала на оръжията си. Командирът бе заповядал да се направи опит, но този опит бе колеблив, почти без замах. Той не желаше да разруши изцяло жив организъм, който не бе проявил нито антагонизъм, нито враждебност спрямо кораба, ако имаше алтернатива за това. Не би го направил, освен ако не бе поставен пред свършен факт. Той бе видял защитния механизъм на това същество. Алтернативата бе да използва скок във времето, дори няколко, ако бе необходимо, и след това отново да пристигне на същото място по

заобиколен път. Това бе почти невъзможно, тъй като пространството вътре в организма бе твърде малко, за да се получи необходимото ускорение на кораба за скок във времето даже при пълен режим на работа на всички двигатели и помощни ускорители.

Главният лекар се облегна на леглото в кабината си. Предвид проблемите пред командира и неговата отговорност той не бе искал да го обременява със странния случай на Марк, който се възстановяваше след операцията в лазарета. При обикновени обстоятелства той би казал на Медисън за Марк.

На път за кабината си той се бе отбил да види възстановяващия се пациент. Този пациент криеше своя собствена мистерия — за кръвта, която изчезваше, и за тази, която не изчезваше. Той остана в лазарета достатъчно, за да провери всички подробности за страданието на Марк.

Той реши да се опита да помогне на командира, но неговият проблем изискваше също усилия, и то по-спешни усилия за разплитане на загадката. Обаче не можеше да не мисли едновременно и за двата проблема — на кораба и на Марк с неговия странен случай. Заспивайки, мисълта за тях не го напускаше.

В дремещия си мозък той видя оранжево-червената бариера на екрана на мостика и лигавицата на стомаха на Марк на екрана на скенера... видя лазерните оръдия в действие... видя и ефекта на дезинтеграторите... видя кръвта, която изчезна в стомаха на Марк... видя записите, показващи червеникавата, подобна на кръв субстанция да залива кораба... видя внезапното появяване на кръв в стомашната кухня на Марк... видя появяването отново на първоначалния образ на екрана в командния пункт... видя Марк да лежи на леглото в лазарета на кораба... видя кораба в стомаха на Марк...

Д-р Симой излезе от съня и се върна към действителността, стряскайки се. Сърцето му биеше лудо. Нещо туптеше глухо в тила му. Той инстинктивно чувстваше, че е прав. Не му хрумна изобщо да се запита защо и как: след като анализира всичко, за минута той схвана, че всички факти са на мястото си — имаше само един отговор! Той наистина изглеждаше фантастичен, но бе единственият отговор!

Ликувайки, той се отправи към кабината на командира, с разрошена коса и зачервени от недоспиване очи.

— Не ме питайте как или защо, — говореше лекарят. — Просто знам... просто ми дойде на ум. Зная, че няма убедителни факти, за да подкрепя това предположение, но пък и няма да има никаква вреда, ако се опитаме да го подложим на тест. — Д-р Симой гореше от желание да убеди командира. — Може би е някаква пространствена аномалия на измеренията. Но съвпаденията са прекалено много, за да бъдат просто съвпадения. Тази бариера изобщо не е „бариера“, а е вътрешната лигавица на стомаха на Марк Лорън. Накратко — онова, което искам да кажа, е, че корабът — целият този кораб, великият кораб „Галактика“, не е в което и да е пространство; той е в стомаха на Марк.

Лекарят изложи изненадващите си новини, пое дълбоко дъх и капитанът подсвирна с широко отворени очи — единствения път, когато някой чуваше или щеше да чуе командирът да подсвирква. При тези обстоятелства това бе простимо.

Лекарят продължи:

— Не съм много сигурен; не съм и толкова добре запознат с навигация и управление на космически кораби, но мисля, че има начин. Вие казахте преди малко, че да се извърши скок във времето е необходимо достатъчно място да може корабът да набере скорост приблизително равна на тази на светлината. Обаче вие просто нямате достатъчно пространство за това във вътрешността на стомаха му. Затова ние ще му направим операция ръчно, както са работили лекарите някога на Земята — през XX век, и ще отворим стомаха му, за да може корабът да излезе. Признавам, че няма никакви гаранции, — каза той с въздишка, — но пък няма и никаква вреда да опитаме. — С повтарянето на тези думи убедеността на лекаря, че е прав, се засилваше все повече и повече.

Тази убеденост бе заразителна.

Капитанът се съгласи да се направи сериозен опит, без полумерки. Те обсъдиха решението подробно, след това свериха часовниците си и се отправиха към местата си.

Марк Лорън бе подложен на пълна упойка. Получила необходимите инструкции и обяснение, д-р Норийн бе готова да оперира под ръководството на главния лекар. Щеше да бъде използван и робот, но само частично.

Комуникационната връзка между мостика и лазарета щеше да бъде непрекъснато отворена.

— Започваме операцията, — каза главният лекар. Д-р Норийн се наведе над стомаха на Марк, държейки готови в ръка скалпел и ножици.

Сензорната система на „Галактика“ бе включена. Прит бе седнал пред командното табло. Пред него имаше и подробна скица на човешкия стомах, на която бе отбелязано точното местонахождение на кораба.

Сензорната система опипваше терена, търсейки мястото, където всеки момент в лазарета щеше да бъде направен разрезът.

— Направете сечението! — каза лекарят.

— Пълен напред! — заповяда командирът. — Помощните ускорители готови за скок!

В момента, когато на операционната маса бе отворен стомахът на Марк, присъстващите в командния пункт видяха в „оранжевата бариера“ на екрана да се появява зееща дупка.

— Сега! — нареди командирът с глас, достатъчно висок, за да бъде чул от всички.

Корабът набра ускорение с обединената мощност на всички устройства и с придобитата огромна скорост напусна затвореното пространство в стомаха на Марк.

За минута бе достигнато нужното ускорение.

— Включете скока! — Командирът седеше на ръба на седалката си напрегнат.

Бариерата остана назад и изчезна. На екрана започнаха да мигат точки бяла светлина, превръщащи се постепенно в ивици. Появиха се познатите неподвижни звезди.

— Излизаме в хиперпространство, капитане — каза навигаторът Прит. Гласът му звучеше весело. Атмосферата на мостика изведнъж се разведри.

Поемайки дълбоко дъх, за да възвърне самообладанието си, командирът не забравяше човека, чийто стомах бе подложен на мъчително изпитание.

— Сега можете да затворите, докторе, — каза той на д-р Симой по телефона.

Корабът бе вече на път за колонията „Манта-9“ — първоначалната му цел.

— Проверих и сравних пробите на двата ензима — каза лекарят и се усмихна. — Те са абсолютно еднакви. Това е и доказателството, капитане. Това бе феномен или явление, преплело едни в други измеренията на времето и пространството. Чел съм за това по време на обучението си и си спомням, че имаше някаква теория за него. Предполагам, че никога не е била доказана.

— До днес!

— Можете ли да си представите, капитане. Марк бе в този кораб и корабът бе в него? Това може и да е единственият известен случай. Може би има стотици други такива случаи, за които не знаем нищо, за които дори и не се досещаме. Даже и самото пространство, което наричаме нормално, може да се състои от преплетени измерения — едно в друго, и те на свой ред — в друго, и т.н. по цикличен начин. Това означава, че ние присъствуваме в самите себе си. Няма ограничения пред обема за физичното тяло, ако то съществува вътре в самото себе си и така до безкрайност. Т.е. както с Марк и нас самите на свой ред присъстващи едни в други, ние съществуваме в самите себе си, преплетени до безкрайност в двете посоки на измерението!... ако разбирате какво искам да кажа. Както и да е — ще оставим учените да се занимават с този проблем. Нашата цел не е да си задаваме въпроса защо, напротив, целта ни е да действваме до последния си дъх... и така нататък. — Д-р Симой бе във философско настроение. — Мисля, капитане, че трябва да поспите малко. Няма да е редно хората на Манта да ви видят с кървясали очи!

— Следователно проблемът ни е решен?

Д-р Симой отговори:

— Той наистина бе първият от този род. Няма документирани подобни феномени по-рано, но въпреки всичко има нещо друго. Футуролозите от XXII век предрекоха присъствието на множество съществуващи едни в други равнинни пластове в човешкия мозък. Специалисти по човешкия мозък от един малко по-късен период създадоха теорията, че този феномен може да съществува и във физическия свят като едно възможно шесто измерение. Както знаете... дължина... ширина... височина или дебелина... време... пластове на

мисълта... и шестото — преплитането на едно или повече измерения едно в друго в съвпадаща по време система.

Командирът добави:

— И в продължение на 240 години изследвания на открития космос учените нито веднъж не са намерили дори единствен факт, който да доказва съществуването на шестото измерение! Ние го направихме! Мисля, че Марк Лорън и добрата стара „Галактика“ ще влязат в историята! — Той кимна с глава одобрително на Марк, който бе седнал в леглото си.

Публикувано в сп."Наука и техника", бр.4-5/1988 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.